

адміністративної послуги, а повинен звернутися до того суб'єкта, якого визначено законодавством. Відповідно, суб'єкт звернення за наданням адміністративної послуги повинен дотримуватися встановленого порядку та вимог щодо надання адміністративних послуг, не маючи можливості альтернативи — наприклад, обрати найбільш прийнятні для цього умови падагня адміністративної послуги та відповідно іншого суб'єкта її падагня. Таким чином вбачається, що в діяльності із падагня адміністративних послуг є опосередкований управлінський вплив на суб'єкта звернення за наданням адміністративної послуги. Тому функцію надання адміністративних послуг можна розглядати як одну із функцій державного управління. Причому вона посідає дещо окреме місце в загальному ряді функцій, оскільки змістовно перетинається з іншими (наприклад, державне регулювання), тобто має інтегративний характер.

Список використаних джерел

1. Про адміністративні послуги : Закон України від 06 вересня 2012 р. № 5203-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 32. – Ст. 409.
2. Писаренко Г. М. Щодо питання управлінських послуг / Г. М. Писаренко // Актуальні проблеми держави і права. – 2006. – Вип. 27. – С. 289–292.
3. Сосновик О. О. Поняття та ознаки адміністративних послуг, які надають органи внутрішніх справ / О. О. Сосновик // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. Донецьк, 2006. № 2. С. 78–88.
4. Голосніченко І. П. Публічні послуги, що надаються міліцією, їх класифікація та проблема якості / І. П. Голосніченко, Л. М. Черненко // Наука і правоохорона. 2008. № 1. С. 124–131.

ФУГЛЕВИЧ К. А.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
старший викладач, кандидат юридичних наук

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ЩОДО НАЦІОНАЛЬНОГО АНТИКОРУПЦІЙНОГО БЮРО УКРАЇНИ

Боротьба з корупцією в Україні на сучасному етапі державотворення є пріоритетним завданням. Даний напрямок діяльності держави на сьогодні очолюється Національним антикорупційним бюро України, яке було створене в 2014 р.

Слід відмітити, що формування подібного органу (Національне бюро розслідувань) передбачав ще закон України «Про боротьбу з корупцією», прийнятий в 1995 р. і на сьогодні не чинний. Однак законодавець пішов шляхом множення суб'єктів протидії цьому явищу.

У результаті антикорупційні функції отримала значна кількість державних органів, що негативно вплинуло на результати діяльності в цьому напрямку.

Альтернативним рішенням покращення протидії корупції в державі стало створення Національного антикорупційного бюро України. Перший проект, який пропонував створення такого органу було подано до Верховної Ради ще в 2001 р. І лише в 2014 р. такий орган було створено. На сьогодні правові основи організації та діяльності цього бюро визначаються законом «Про Національне антикорупційне бюро України» [1].

На сьогодні багато вчених досить критично оцінюють можливості Національного антикорупційного бюро України, що пов'язано з невідповідністю прийнятого закону, який регулює правовий статус цього органу таким основоположним принципам, як автономність, самостійність, незалежність, достатність повноважень і фінансових ресурсів та кваліфікованість персоналу [2, с. 71]. Водночас сам факт створення такого органу та зосередження у нього антикорупційних повноважень слід оцінювати позитивно.

З позицій адміністративного права важливого значення набуває проблема адміністративно-правового статусу Національного антикорупційного бюро України. Пропонуємо під таким статусом розуміти комплекс адміністративних прав і обов'язків наданих бюро для виконання ним діяльності пов'язаної з практичним здійсненням заходів, які спрямовані на виконання антикорупційної політики держави, та організацією й функціонуванням всієї системи органів.

Є. Скулиш відмічає, що «основу державної політики у сфері протидії корупції становлять напрями впливу на передумови корупції: звуження меж державного регулювання, економічних і соціальних процесів; розробка та запровадження механізму залучення трудових колективів до контролю за додержанням антикорупційного законодавства, здійсненням заходів щодо запобігання корупційним діям та їх громадсько-го обговорення; удосконалення системи оподаткування, зменшення податкового тиску на підприємців та інших фізичних осіб, спрощення порядку стягнення податків, розширення сфери застосування фіксованих платежів; виявлення та заборона будь-яких монопольних проявів, сприяння природній конкуренції тощо» [3, с. 22]. Мета функціонування Національного антикорупційного бюро України є досить вузькою у цьому контексті, вона полягає лише в попередженні, виявленні, припиненні, розслідуванні та розкритті корупційних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових [1]. При цьому завданням Національного бюро є протидія кримінальним корупційним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці. Тобто

діяльність Національного антикорупційного бюро України пов'язана зі значними обмеженнями, адже вона стосується: лише корупційних правопорушень, які вчинені вищими посадовими особами; лише тих корупційних правопорушень, які становлять загрозу національній безпеці. У першому та другому випадках для забезпечення виконання функцій Бюро необхідним є наявність нормативних актів, які регулюють питання віднесення посадових осіб до категорії вищих та чітке визначення корупційних правопорушень, які несуть загрозу національній безпеці.

Цікаво, що в найближчій до нас європейській країні Польщі завданнями Центрального антикорупційного бюро є боротьба з корупцією у громадському та економічному житті, особливо у державних органах та органах місцевого самоврядування, а також боротьба з діяльністю, що загрожує національним інтересам держави. При цьому у пункті 3-а 1 статті 1 закону «Про Центральне антикорупційне бюро» дається перелік діянь, вчинення яких розглядається як корупція, а у пункті 4 наведено перелік діянь, які в розумінні даного Закону, становлять загрозу економічним інтересам держави [4, с. 93].

В контексті дослідження адміністративно-правового статусу Національного антикорупційного бюро України не зрозуміло логіку законодавця, який в ч. 1 ст. 5 закону «Про Національне антикорупційне бюро України» визначив, що Національне бюро складається з центрального і територіальних управлінь, при цьому рішення не більше семи територіальних управлінь Національного бюро, юрисдикція яких охоплює визначені в рішенні області України, Автономну Республіку Крим, міста Київ та Севастополь. Виникає питання про те, яким принципом потрібно керуватися при створенні територіальних відділень. На сайті Бюро вказується, що створено Львівське (із поширенням повноважень на Львівську, Волинську, Закарпатську, Чернівецьку, Тернопільську, Івано-Франківську, Рівненську, Хмельницьку області), Одеське (із поширенням на Одеську, Херсонську, Миколаївську та Кіровоградську області) та Дніпропетровське територіальні управління. При цьому частина областей України залишається не охопленими.

Таким чином, сьогодні питання адміністративно-правового статусу Національного антикорупційного бюро України лише починають досліджуватися. У зв'язку з цим важливими напрямками подальших досліджень є з'ясування прогалин в формуванні повноважень цього органу.

Список використаних джерел

1. Про Національне антикорупційне бюро України: Закон України від 14.10.2014 № 1698-VII // Відомості Верховної Ради (ВВР). 2014. № 47. – ст. 2051.
2. Юрченко О. М. Національне антикорупційне бюро України: перспективи діяльності // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). 2014. № 2. С. 60–73.

3. Скулиш Є. Антикорупційна політика держави та її вплив на розвиток суспільства // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2011. – № 2. – С. 22–28.
4. Йосифович Д. І. Порядок формування та структура Центрального антикорупційного бюро Республіки Польща / Д. І. Йосифович // Митна справа. – 2013. – № 4(2.2). – С. 92–97.

ГАРКУША А. Т.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри адміністративного і фінансового права

ЗАХИСТ ПРАВА НА ДЕРЖАВНУ СЛУЖБУ

Стаття 11 Закону «Про державну службу» (2015), на відміну від чинного Закону «Про державну службу» (1993), передбачає механізм захисту державним службовцем свого права на державну службу у разі: а) порушення наданих йому прав; б) виникненні перешкод у реалізації таких прав (у цьому разі самі права державного службовця не порушуються, однак мають місце перешкоди щодо реалізації ним цих прав).

Важливо зазначити, що державний службовець має право звернутися з відповідною тільки **письмовою** скаргою до керівника державної служби в державному органі. При цьому, Закон чітко визначає форму звернення — письмова, і вид звернення — скарга, строк звернення — 30 днів з дня коли стало відомо або повинно було стати відомо про порушення прав. Відповідно до Закону України від 02.10.1996 р. «Про звернення громадян» скарга — це звернення з вимогою про поновлення прав і про захист законних інтересів громадян, порушених діями (бездіяльністю), рішеннями державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, об'єднань громадян, посадових осіб. Адресатом скарги є керівник державної служби державного органу.

Абзац другий ч. 1 ст. 11 передбачає два види скарги, з якою державний службовець може звернутися до керівника державної служби державного органу у разі порушення його права на державну службу, зокрема скарга: а) з викладенням фактів порушення його прав або перешкод у їхній реалізації; б) з викладенням фактів порушення його прав або перешкод у їхній реалізації і вимогою утворення комісії для перевірки викладених у ній фактів). При цьому слід зазначити, що така вимога державного службовця є його правом (може вимагати), а не обов'язком.

Право державного службовця на створення комісії кореспондується з обов'язком керівника державної служби її утворити. До складу такої комісії висуваються такі вимоги: 1) не менше трьох осіб; 2) в